

Lekció: 1Krón 16

Textus: Zsid 13, 8-15

Kedves Testvéreim!

A Zsidókhoz írt levél végéhez értünk. A levél írója összefoglalja a legfontosabb tanításait, és gyakorlati következményekkel bátorítja olvasóit a kitartásra Jézus mellett, az odaszánt, Róla bizonyágtevő életre. A fő kérdésében, hogy visszatérjenek-e a zsidó vallás formáihoz, végső érveket fogalmaz meg a szerző. A záró akkordokban olyan gondolatok hangoznak el, amelyek talán leginkább megmaradnak az olvasókban, hallgatókban: hallgassatok vezetőitekre, legyetek jó vezetők, ne feledkezzetek meg a vendégszeretetről, dicsőítsétek Istent Jézus által, aki tegnap, ma és mindörökké ugyanaz! Van oltárunk- olvastuk a mai Igében! Jézus áldozata elég! Átala dicsőíthetjük Istent! Tegyük vallást nevéért! Körülbelül ennyiben összefoglalható mindaz, amit olvastunk, amit az ember befogad, megért, és azt mondhatja: akkor ezt értem, ez összeállt, nem is kell ehhez semmit hozzátenni.

A mai prédikációban a dicsőítés fókuszából szeretném, ha rá tudnánk nézni erre az igezsakaszra. Hadd mondjam már itt az elején, hogy ez a szó, hogy dicsőítés és ez a téma különböző érzelmeket és elképzeléseket válthat ki a legtöbbszörünkben. Van, aki idegenkedik magától a szótól. Mások azonosítják egy zenei irányzattal, viselkedésformával. Ismét mások csak a zenével kötik össze. Míg igazából ez egy olyan alapvető hozzáállás az élethez, annak minden eleméhez, ami a megváltozott középpontú ember sajátja.

Hadd idézzem a Sófár alapelveiből az ide vonatkozó részt:

„Valljuk, hogy Isten dicsőítése a református keresztyén ember életének alapvető célja, mely az ő dicsőségére élt, a Neki szent áldozatul felajánlott életben teljesedik ki. Valljuk, hogy a Jézus Krisztus érdeméért mennyei Atyánktól bűnbocsánatot nyert ember számára a legjobb, amit tehet: a mi Urunk akaratának eszközeként élni a világban. Valljuk, hogy minden ajándékunk és lehetőségünk Tőle van, és szeretnénk élni mindazzal, amit nekünk adott.”

Ebben az értelemben tehát a dicsőítésről ma, mint az egész életünket átható attitűdről, hozzáállásról, szemléletről szeretnék beszélni. Ez pedig mindanyunkra hathat, mindenkinek az életében jelen kell, hogy legyen, ha keresztyénnek vallja magát. És valójában mindenki erre vágyik, aki szomjazik Isten után, aki keresi élete értelmét, kérdéseire a válaszokat.

1. A dicsőítés alapja:

Mielőtt belemennénk bármilyen részletbe, érdemes tisztázni, mi is a dicsőítés alapja. Honnan ered az, hogy mi az életünkkel, életformánkkal, akármilyen formánkkal dicsőítjük Istent?

- a. Jézus áldozatot mutatott be értünk: ez volt a tökéletes áldozat. A Zsidókhöz írt levél sokszor és sokféleképpen beszél Jézusról és az Ő áldozatáról. Ez az az ár, amit Ő megfizetett helyettünk. Az adósságunk ki van fizetve Istennél, mehetünk szabadon Hozzá! Megszólíthatjuk Őt, mint menyeyi Atyánkat! Jézus áldozata tökéletes, nem kell hozzátenni, vagy bármivel valaha is kiegészíteni. Nincsen csillagozás és apró betűs megjegyzés. Ez az alap a számunkra is adott. Ebben meggyökerezve élhetünk, és ezért dicsőíthetjük Őt. Ez az igaz valóság, ami életünket meghatározhatja.
- b. Azt olvastuk, hogy Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz. Talán ez a Zsidókhöz írt levél legismertebb része. Bobby is utalt már erre az Igére, mikor a vezetőikkel kapcsolatban tanított. Sokunknak ez az Ige annyit jelent, hogy mindig velünk van Jézus. Ezt mondta a missziói parancsban is a tanítványoknak. És ez igaz is, de ennél tágabb ennek az Igének az üzenete. Eszerint ugyanis Jézus ugyanúgy jelen volt egykor, mint ma is, és jelen lesz ezután is népe életében, az emberke között, az istenfélők közösségében, életében. Ezzel az Igével tulajdonképpen kiterjeszti Jézus munkáját és áldozatát a szerző: Ő áldoztatott fel értünk, Ő a tökéletes áldozat, és mindig is Ő volt az. Ez az igazság idő feletti. Krisztus egyetemes – áll a MEKDSZ jelmondatában- hát ez itt most ebben az értelemben is igaz. Ő ugyanúgy jelen van, munkálkodik most is, mint egykor. Ezt a kijelentést több irányból is lehet nézni- mindenképpen reményteli és biztató. Másrészt nagyon fontos látni tágabb bibliai összefüggésben, hogy Isten országának jelenvalósága Jézusban lett nyilvánvalóvá, és Őbenne teljesedik ki. Ebben az értelemben Isten országa egy egyre inkább jelen való valóság! Az evangélium egyre inkább terjed, egyre több mindent ismerhetünk meg Őbelőle, és egyre inkább jelen lesz közöttünk. Jézus jelenléte tehát nem statikus, hanem dinamikus valóság lehet a számunkra! Ez tehát a dicsőítésünk alapja: Isten jelenléte Jézusban közöttünk. Vajon mennyire engedjük, hogy Isten jelenléte áthassa az életünket, mindennapjainkat...?

2. A dicsőítés célja:

- a. Másodszor arról szeretnék beszélni, hogy mi a dicsőítés célja? Sokan, főleg a nem keresztyének közül nem értik, miért dicsőítjük Istent akár az életünkkel, akár az énekeinkkel? Miért adjuk oda magunka valakinek, akit nem látunk, és akinek a létezésében csak hinni lehet? Miért éneklünk valakiről látszólag szerelmes dalokat, aki nincs is itt, nem lehet látni? A dicsőítés nagyon komolyan összefügg a hittel! Aki hisz, az tud csak dicsőíteni. A dicsőítés célja ugyanis, hogy elmélyítse és megerősítse bennünk az evangélium üzenetét. A dicsőítés célja: megerősödni a kegyelemben! És ez vonatkozik a dalainkra és az egész életünkre is. Ezt kell kifejezze minden, erre kell mutasson: elég a kegyelem! Nem kell hozzá más. Elegek vagyunk Isten előtt a kegyelem miatt. Mutasd fel az életeddel, a hozzáállásoddal a kegyelmet! Hassa át a „mindenre elég” kegyelem a környezetet, kapcsolataidat is!
- b. „Van oltárunk!”- olvastuk az Igében! Nem kell más! Van oltárunk- a szövegösszefüggésből kiderül, hogy ez a golgotai kereszt; Jézus, aki a városon

(táboron) kívül szenvedett. Ez erősít meg, ez tart meg. Az oltár az a hely, ahol konkrétan az áldozat bemutatása történt. Vallástörténeti szempontból azért fontos ez a hely, mert ez a bűnbocsánat helye is. Az embernek fontos látnia, hogy ami itt történt (áldozatbemutató), az elégtétel a bűneimért. Az embernek nagyon fontos a kiábrázolás, a vizualizáció, hogy lehessen konkrét helyhez, látható formákhoz kötni lelki tartalmakat. Ilyen hely az oltár. Az nem is vallás, ahol nincs oltár, mint az istenekkel való megbékélés helye. A mi oltárunk különleges: semmilyen oltár formája nincs. Mint már említettem, a kereszt, Jézus keresztje. A Zsidókhöz írt levél keletkezésének idején egyrészt a „van oltárunk” kifejezés attól védte a keresztyéneket, hogy azt higgyék: bármilyen ószövetségi eredetű szokást, szertartást, étel elfogyasztását, vagy bármit be kell tartaniuk ahhoz, hogy kedvesek lehessenek Isten előtt. Másrészt már éltek a keresztyének körében is tévtanítások arról, hogy Istennek bizonyos szertartások, formák kedvesek, amihez ragaszkodnunk kell. Ettől óv az Ige: mindez nem kell. A formák szükségesek, de a formák kiszolgálása, teljesítése sosem lehet cél! A dicsőítésünk célja tehát szüntelen rámutatni erre: ez a mi oltárunk. Jézus pedig ezen a tökéletes oltáron egy tökéletes áldozat volt. Ha pedig ez megtörtént, akkor nincs szükség többé más oltárra és áldozatra. Jézus megtette a tökéletes teljesítményt: a tökéletes áldozatot- nekünk nem kell már- senki másnak nem kell.

- c. Sokan esnek abba a hibába, hogy a dicsőítés céljából azt teszik, hogy ehhez a tökéletes áldozathoz hozzátegyenek valamit. Az előbbiek fényében ez nagy kísértés lehet a számunkra is. Onnan lehet ezt felismerni, hogy az ember azt, hogy Istenért él, hogy Őt dicsőíti tetteiben, áldozatként éli meg és odaszánását, tetteit, jó cselekedeteit, szolgálatait áldozatként szeretné feltüntetni Isten előtt. Vagy akár válhat maga a zenés dicsőítés, az éneklés is ilyenné: mintegy teljesítménnyé. Lehet akár bálványá is: akkor jó, kedves Isten előtt, ha megvan az élmény...
3. **A dicsőítés a Jézussal való közösségünk megélése**, válasz a „menjünk ki hozzá a táboron kívülre” felszólításra.
- a. Jézus a táboron kívül szenvedett, ahogy az előbb már eljutottunk a gondolatmenetnek erre a pontjára. Ez volt az áldozati sors. Magában hordozza ez elvetettséget, azt, hogy a tökéletesen tiszta értünk tisztátalan lett és száműzve, megvetve halt meg. Mit jelent ennek fényében sorsközösséget vállalni Jézussal? Kimenni hozzá a táboron kívülre? Talán sok mindenre gondolnánk a Jézussal való közösségben kapásból, csak nem azt, hogy részesülni kell az ő sorsából, akár a szenvedésből, elvetettségéből. Vajon feltesszük-e magunknak ezt a kérdést őszintén: Jézussal lenni jelent valamit abból is, hogy sorsában osztozunk? Félre tétel, lenézettség- valamiből kimaradunk, akár mellőzöttek leszünk?
- b. Persze tágabb értelemben a táboron kívülre menni Jézussal ennél többet is jelenthet.
- I. el a megszokott keretektől
 - II. meg nem értettség
 - III. magány?
- c. A Zsidókhöz írt levél szerzője rögtön érvel is a táboron kívülre mozdulás képéhez: Mert „nincsen itt maradandó városunk”, igazán csak Nála lehetünk otthon. Ezt a gondolatot érdemes tudatosítani minél inkább magunkban, miközben az egyensúlyt keressük, az otthonunkat e világban is. Családban igyekszünk élni, otthont teremteni a

felnövekvő gyermekeknek. A templomot is igyekszünk otthonossá varázsolni, úgy, mint életünk legbensőbb részleteit is. Ezek mellett is igaz ez a biztatás. (4 üzenet)

- I. A dicsőítés az elvagyódás kifejezése is, ami nem egy romantikus fantázia, hanem abszolút reális és biblikus hozzáállás az élethez.
- II. Fil 3, 20-21: ²⁰Nekünk pedig a mennyben van polgárjogunk, ahonnan az Úr Jézus Krisztust is várjuk üdvözítőül, ²¹aki az ő dicsőséges testéhez hasonlóvá változtatja a mi gyarló testünket, azzal az erővel, amellyel maga alá vethet mindeneket.
- III. A táboron kívül = vissza a világba, vagy ki a komfortzónából... - ez ma a nagyobb kihívás.
- IV. A dicsőítésünk ne váljon egy zárt csoport kultúrájává!

4. **A dicsőítés a Jézusról való vallástételt jelenti**, a megértett üzenet megélését. Ez az a pont, ahol a dicsőítés a szivárvány összes színére bomlik. Dicsőítéd Istent azzal, ha felvállalod emberléted küzdelmeit, és átadva magadat neki megéled, mit jelent embernek, keresztyén embernek lenni.

- a. Vallástétel akár a szenvedések árán is (első keresztyének).
- b. Vallástétel akár ellenséges közegben is.
- c. Vallástétel=magasztalás, megvallása annak, amit Jézus értünk tett!
- d. Ennek része az éneklés is, de ez az egész életünkre kiterjedő igénye is Istennek.
- e. A vallástétel tettekben: Mt 25: ³¹"Amikor pedig az Emberfia eljön az ő dicsőségében, és vele az angyalok mind, akkor odaül dicsősége trónjára. ³²Összegyűjtenek eléje minden népet, ő pedig elválasztja őket egymástól, ahogyan a pásztor elválasztja a juhokat a kecskéktől. ³³A juhokat jobb keze felől, a kecskéket pedig bal keze felől állítja." ³⁴"Akkor így szól a király a jobb keze felől állókhoz: Jöjjetek, Atyám áldottai, örököljétek a világ kezdete óta számotokra elkészített országot. ³⁵Mert éheztem, és ennem adtatok, szomjaztam, és innom adtatok, jövevény voltam, és befogadtatok, ³⁶mezítelen voltam, és felruháztatok, beteg voltam, és meglátogattatok, börtönben voltam, és eljöttetek hozzám. ³⁷Akkor így válaszolnak neki az igazak: Uram, mikor láttunk téged éhezni, hogy enned adtunk volna, vagy szomjazni, hogy innod adtunk volna? ³⁸Mikor láttunk jövevénynek, hogy befogadtunk volna, vagy mezítelennel, hogy felruháztunk volna? ³⁹Mikor láttunk betegen vagy börtönben, hogy elmentünk volna hozzád? ⁴⁰A király így felel majd nekik: Bizony, mondom néktek, amikor megtettétek ezeket akárcsak eggyel is a legkisebb atyámfiak közül, velem tettétek meg." ⁴¹"Akkor szól a bal keze felől állókhoz is: Menjetek előlem, átkozottak, az ördögnek és angyalainak elkészített örök tűzre. ⁴²Mert éheztem, és nem adtatok ennem, szomjaztam, és nem adtatok innom, ⁴³jövevény voltam, és nem fogadtatok be, mezítelen voltam, és nem ruháztatok fel, beteg voltam, börtönben voltam, és nem látogattatok meg. ⁴⁴Akkor ezek is így válaszolnak neki: Uram, mikor láttunk téged éhezni vagy szomjazni, jövevénynek vagy mezítelennel, betegen vagy börtönben, amikor nem szolgáltunk neked? ⁴⁵Akkor így felel nekik: Bizony, mondom néktek, amikor nem tettétek meg ezeket eggyel a legkisebbek közül, velem nem tettétek meg. ⁴⁶És ezek elmennek az örök büntetésre, az igazak pedig az örök életre."

Befejezés: a gyülekezetben dicsérjük egy szívvel és egy szájjal Őt! A dicsőítés (mind énekben, mind életben) nem opcionális! Ragadd meg a lehetőséget, tedd félre a fenntartásaidat, jöjj és maradj Isten jelenlétében az életedben! Amíg tart utunk hazafelé, hiszen nincsen itt maradandó városunk... de az eljövendő világban van!

Ámen!